

อาณัติของผู้รายงานพิเศษด้านสิทธิทางวัฒนธรรม ผู้รายงานพิเศษด้านการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและการแสดงออก ผู้รายงานพิเศษด้านสิทธิเสรีภาพในการชุมนุมโดยสันติและการสมาคม ผู้รายงานพิเศษด้านสถานการณ์ของผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน และผู้รายงานพิเศษด้านประเด็นชนกลุ่มน้อย

อ้างอิง: AL THA 5/2025

(โปรดใช้คำอ้างอิงนี้ในการตอบจดหมายของท่าน)

27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2568

ท่านผู้ทรงเกียรติ

ข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับเกียรติให้ติดต่อท่านในฐานะผู้รายงานพิเศษด้านสิทธิทางวัฒนธรรม ผู้รายงานพิเศษด้านการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและการแสดงออก ผู้รายงานพิเศษด้านสิทธิเสรีภาพในการชุมนุมโดยสันติและการสมาคม ผู้รายงานพิเศษด้านสถานการณ์ของผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน และผู้รายงานพิเศษด้านประเด็นชนกลุ่มน้อย ตามมติของคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนฉบับที่ 55/5, 52/9, 50/17, 52/4 และ 52/5

ในการติดต่อครั้งนี้ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอนำข้อมูลที่ได้รับมาเพื่อให้รัฐบาลของท่านผู้ทรงเกียรติรับทราบเกี่ยวกับการดำเนินคดีอาญาและข้อหาต่อนายมุฮัมมัดอาลาดี เติ้งนิ (Mr. Muhammad Aladee Dengni) นายฮาซัน ยามาดีบุ (Mr. Hasan Yamadibu) นายซูกิปลี กาแม (Mr. Sukiplee Kamae) นายอานัส ดือระ (Mr. A Nas Daereh) และบุคคลอื่นอีก 5 ราย ซึ่งถูกตั้งข้อหาเมื่อวันที่ 23 มกราคม พ.ศ. 2568 ตามมาตรา 116 (ยุยงปลุกปั่น) มาตรา 209 (อั้งยี่) และมาตรา 210 (ช่องโจร) ของประมวลกฎหมายอาญาแห่งราชอาณาจักรไทยและพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉินเนื่องจากการเข้าร่วมอย่างสันติในงาน Melayu Raya (มลายูรายอ) ซึ่งเป็นการชุมนุมทางวัฒนธรรมของชาวมลายูมุสลิม เมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม พ.ศ. 2565 ในจังหวัดปัตตานี ภาคใต้ของประเทศไทย

นายมุฮัมมัดอาลาดี เติ้งนิ เป็นผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนจากจังหวัดนราธิวาสในภาคใต้ของประเทศไทยและเป็นประธานของมูลนิธิชินุซันตารา ซึ่งเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนที่ให้การช่วยเหลือแก่เด็กกำพร้าชาวมลายูมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย เขาได้ออกรายการ “วาตานี โพลิติกส์ ทอล์ค” เป็นประจำซึ่งเป็นรายการข่าวที่

รายงานประเด็นทางการเมืองในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เขาเป็นผู้นำของสมัชชาภาคประชาสังคมเพื่อสันติภาพเมื่อกลุ่มพันธมิตรจัดงาน “มลายูรายอ 2565”

นายฮาซัน ยามาดีบุ เป็นผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน ชาวจังหวัดนราธิวาสโดยกำเนิด อดีตครูสอนภาษาอังกฤษ นักวิจัยด้านประวัติศาสตร์ท้องถิ่นที่มหาวิทยาลัยมหิดล และเลขานุการของสมัชชาภาคประชาสังคมเพื่อสันติภาพ เขาได้สนับสนุนกระบวนการสันติภาพและสิทธิในการศึกษาในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย โดยเน้นการส่งเสริมอัตลักษณ์ของชาวมลายูผ่านการเรียนการสอนด้านศาสนาในระดับอนุบาลที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ นอกจากนี้ เขายังดูแลเพจเฟซบุ๊กชื่อ “Salasilah Patani – ประวัติศาสตร์มลายูปาตานี” ซึ่งมีผู้ติดตามมากกว่า 100,000 คน ในเพจนี้ เขาโพสต์วิดีโอเพื่อการศึกษาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์มลายู-ปาตานีเป็นประจำ เขาเข้าศึกษาและได้รับประกาศนียบัตรจากโรงเรียนผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนไทยที่จัดโดยสำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อสิทธิมนุษยชน (OHCHR) ในกรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

นายซูกิปลี กาแม เป็นโปรดิวเซอร์ของ “เดอะ โมทีฟ” ซึ่งเป็นสำนักข่าวท้องถิ่นที่รายงานประเด็นต่าง ๆ ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย เขาเริ่มต้นการสนับสนุนสันติภาพและสิทธิมนุษยชนตั้งแต่วัยเยาว์ และได้ดำเนินกิจกรรมในด้านนี้อย่างต่อเนื่องโดยการสร้างเนื้อหาในสื่อ เช่น ดนตรีและวิดีโอ

นายอานัส ดือเระ เป็นสมาชิกของกลุ่มบุหงารายา (Bunga Raya Group) ซึ่งเป็นองค์กรนักกิจกรรมของกลุ่มนิสิตนักศึกษาจากจังหวัดยะลาในภาคใต้ของประเทศไทยที่ทำงานด้านการส่งเสริมการศึกษาของชุมชนท้องถิ่นในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการสันติภาพ เขาได้สนับสนุนสิทธิมนุษยชนและสิทธิทางวัฒนธรรมของชุมชนมลายูมุสลิมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย

จากข้อมูลที่ได้รับมา

เมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม พ.ศ. 2565 สมัชชาภาคประชาสังคมเพื่อสันติภาพ (CAP) ได้จัดงาน “มลายูรายอ 2565” ซึ่งเป็นการชุมนุมทางวัฒนธรรมอย่างสันติที่มุ่งส่งเสริมสิทธิทางวัฒนธรรมของชาวมลายูมุสลิม โดยกิจกรรมนี้จัดขึ้นที่หาดวาสุกรี จังหวัดปัตตานี ภาคใต้ของประเทศไทย CAP เป็นกลุ่มพันธมิตรขององค์กรภาคประชาสังคมที่สนับสนุนกระบวนการสันติภาพและสนับสนุนความยุติธรรมสำหรับบุคคลที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงแห่งชาติในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ในงานชุมนุมดังกล่าว ผู้เข้าร่วมกิจกรรมสวมชุดพื้นเมืองมลายู กล่าวสุนทรพจน์ จัดคอนเสิร์ต และถ่ายภาพหมู่ วัตถุประสงค์ของงาน “มลายูรายอ 2565” ได้แก่ การส่งเสริมและอนุรักษ์อัตลักษณ์ท้องถิ่น การสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับชุดพื้นเมืองมลายูในสังคมไทย การเปิดโอกาสให้เครือข่ายเยาวชนในพื้นที่ต่าง ๆ

ได้แสดงออกทางวัฒนธรรมอย่างสร้างสรรค์ และการให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนกระบวนการสันติภาพในภาคใต้ของประเทศไทย มีรายงานว่าผู้มีเข้าร่วมงานมากกว่า 10,000 คน

นายมุฮัมมัดอาลาดี เติ้งนิ นายฮาซัน ยามาดีบุ นายซูกิปลี กาแม นายอานัส ดือเร และบุคคลอื่นอีก 5 ราย เข้าร่วมการประชุมเมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม พ.ศ. 2565 และมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ นายมุฮัมมัดอาลาดี เติ้งนิ และนายฮาซัน ยามาดีบุ กล่าวสุนทรพจน์ต่อผู้ชน ขณะที่นายอานัส ดือเร เป็นผู้กล่าวนำคำปฏิญาณทางศาสนาต่อผู้เข้าร่วมที่เป็นเยาวชน และนายซูกิปลี กาแม ร้องเพลงพื้นเมืองเกี่ยวกับเยาวชนและแผ่นดิน “ปาตานี” ซึ่งเป็นคำที่หมายถึงพื้นที่ที่ครอบคลุมจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และบางส่วนของจังหวัดสงขลา

มีรายงานว่า CAP ได้จัดงาน “มลายูรายอ” ในปี 2566 และ 2567 ด้วย รวมถึงกิจกรรมอื่น ๆ ในช่วงเวลาเดียวกันที่มุ่งส่งเสริมอัตลักษณ์ท้องถิ่น

เมื่อวันที่ 14 ธันวาคม พ.ศ. 2566 มีรายงานว่าสถานีตำรวจปัตตานีได้เรียกตัวบุคคล 9 ราย รวมทั้งนายมุฮัมมัดอาลาดี เติ้งนิ นายฮาซัน ยามาดีบุ นายซูกิปลี กาแม และนายอานัส ดือเร และอีก 5 ราย สำหรับการมีส่วนร่วมและกิจกรรมที่ถูกกล่าวหาในระหว่างงาน “มลายูรายอ 2565”

เมื่อวันที่ 9 มกราคม พ.ศ. 2567 มีรายงานว่าบุคคลทั้ง 9 ราย ไปที่สถานีตำรวจไทรบุรีเพื่อรับทราบข้อหาที่พวกเขาได้รับภายใต้มาตรา 116 (ยุยงปลุกปั่น) มาตรา 209 (อั้งยี่) และมาตรา 210 (ช่องโจร) ตามประมวลกฎหมายอาญาแห่งราชอาณาจักรไทยและพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน มีรายงานว่าพวกเขาปฏิเสธข้อหาทั้งหมด

มีรายงานว่าไบแจ้งข้อหายังกล่าวหาอีกว่าบุคคลที่ถูกกล่าวหาได้กล่าวสุนทรพจน์และร้องเพลงโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อยุยงปลุกปั่นผู้เข้าร่วมที่เป็นเยาวชนให้ก่อ “ความไม่สงบ” หรือ “ละเมิด” กฎหมาย และเข้าร่วมใน “การปฏิวัติ” เพื่อให้ได้มาซึ่ง “เอกราชของรัฐปาตานี” โดยระบุในเรื่องนี้ว่ามาตรา 1 ของรัฐธรรมนูญระบุว่าประเทศไทยเป็น “ราชอาณาจักรหนึ่งเดียวและแบ่งแยกมิได้” ไบแจ้งข้อหาระบุต่อว่าผู้เข้าร่วมในงาน “มลายูรายอ 2565” ที่เป็นเยาวชนมีการเข้าแถว “เหมือนทหาร” บางคน “ทำความเคารพ” และบางคนถือธงชาติปาเลสไตน์และธงของขบวนการแนวร่วมปฏิวัติแห่งชาติมลายูปัตตานี (BRN) ซึ่งเป็นขบวนการต่อสู้เพื่ออิสรภาพแบบอิสลามและกลุ่มต่อต้านรัฐบาลในภาคใต้ของประเทศไทย

เมื่อวันที่ 10 มกราคม พ.ศ. 2567 แม่ทัพภาคที่ 4 และผู้อำนวยการกองอำนาจการรักษาความมั่นคงภายในภาค 4 แถลงว่าบุคคลทั้ง 9 รายถูกตั้งข้อหาขึ้นเนื่องจากมีรายงานพบว่าพบธง BRN และคำปราศรัยที่ได้รับการกล่าวหาว่ายุยงปลุกปั่นเยาวชนให้เริ่มการปฏิวัติและต่อสู้เพื่อเอกราชของภูมิภาคดังกล่าว ตามที่เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายระบุ ข้อหาไม่ได้เชื่อมโยงกับการที่ผู้เข้าร่วมชุมนุมในพื้นที่เมืองมลายูในการชุมนุมตามที่มีการอ้างในอินเทอร์เน็ต

เมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2024 บุคคลทั้ง 9 ราย ไปที่สถานีตำรวจไทรบุรีอีกครั้งเพื่อให้ปากคำในการสอบสวน มีรายงานว่านายมุฮัมมัดอาลาตี เติงนิ นายฮาซัน ยามาดีบุ และนายอานัส ดือระ ถูกขอให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรา 1 ของรัฐธรรมนูญ และให้รายงานว่ามีภาระหรือสัญลักษณ์อื่น ๆ ของประเทศไทยไปแสดงและมีการเปิดเพลงชาติในการชุมนุมหรือไม่ คำถามอื่น ๆ ที่ได้รับรายงานได้แก่ คำถามที่ว่าพวกเขาเคยเข้าร่วมขบวนแห่ศพของผู้ก่อการร้ายหรือบุคคลอื่นใดที่ก่อให้เกิดความไม่สงบหรือไม่ จุดประสงค์ของการนำธง BRN และธงปาเลสไตน์มาในการชุมนุมคืออะไร ซึ่งบุคคลที่ถูกกล่าวหาปฏิเสธเรื่องการมีปรากฏของธงดังกล่าว และเจ้าหน้าที่ได้ถามความหมายของคำต่าง ๆ เช่น “ปาตานี” และ “ชาฮีด” ซึ่งหมายถึงผู้พลีชีพในศาสนาอิสลาม

เมื่อวันที่ 25 กรกฎาคม พ.ศ. 2567 คดีที่ดำเนินการฟ้องร้องนักกิจกรรมทั้ง 9 ราย รวมทั้งนายมุฮัมมัดอาลาตี เติงนิ นายฮาซัน ยามาดีบุ นายซูกิปลี กาแม และนายอานัส ดือระ ได้ถูกส่งต่อไปยังสำนักงานอัยการ บุคคลทั้ง 9 รายกำลังเผชิญข้อหาร้ายแรง รวมถึงภายใต้มาตรา 116 (ยุยงปลุกปั่น) มาตรา 209 (อั้งยี่) และมาตรา 210 (ช่องโจร) ของประมวลกฎหมายอาญา การละเมิดมาตรา 116 ของประมวลกฎหมายอาญามีโทษจำคุกไม่เกิน 7 ปี ความผิดฐานมาตรา 209 มีโทษจำคุก 7 ถึง 10 ปี และปรับ และความผิดฐานมาตรา 210 อาจมีโทษจำคุก 2 ถึง 10 ปี และปรับ ตามลำดับ

เมื่อวันที่ 28 สิงหาคม พ.ศ. 2567 อัยการจังหวัดปัตตานีได้เลื่อนการตัดสินฟ้องร้องไปเป็นวันที่ 26 กันยายน พ.ศ. 2567 ตามคำร้องขอของบุคคลที่ถูกกล่าวหาคนหนึ่งในการยื่นเรื่องเนื่องจากเหตุผลทางการแพทย์ อัยการได้เลื่อนการตัดสินใจฟ้องร้องมาแล้ว 4 ครั้งตั้งแต่นั้น จากวันที่ 26 กันยายนเป็นวันที่ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2567 เป็นวันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2567 เป็นวันที่ 23 ธันวาคม พ.ศ. 2567 และเป็นวันที่ 23 มกราคม พ.ศ. 2568

เมื่อวันที่ 17 มกราคม พ.ศ. 2568 คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) ของประเทศไทยได้เผยแพร่ผลการสอบสวนการร้องทุกข์ที่ยื่นโดยภาคประชาสังคมเกี่ยวกับการดำเนินคดีต่อผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน นักกิจกรรม และนักวิชาการในจังหวัดชายแดนภาคใต้ รวมถึงคดีที่ฟ้องร้องบุคคลทั้ง 9 ราย

สำหรับการจัดและเข้าร่วมการชุมนุม “มลายูรายอ 2565” กสม. พบว่างาน “มลายูรายอ 2565” เป็นการชุมนุมที่ให้เยาวชนแสดงความคิดเห็นในที่สาธารณะ ซึ่งผู้จัดงานได้ขออนุญาตในการจัดงานแล้ว นอกจากนี้ กสม. ยังพบว่าไม่มีหลักฐานว่างานดังกล่าวมีการใช้กำลังหรืออาวุธ การปลุกปั่น หรือการปกปิดข้อมูล ดังนั้น กสม. จึงมองว่าการดำเนินคดีต่อนักกิจกรรมเป็นการกระทำที่เกินขอบเขตและเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนของพวกเขา โดยเฉพาะสิทธิเสรีภาพของการแสดงออก¹

เมื่อวันที่ 23 มกราคม พ.ศ. 2568 สำนักงานอัยการจังหวัดปัตตานีได้ตัดสินใจฟ้องร้องบุคคล 9 ราย รวมถึง นายมุฮัมมัดอาลาดี เติ้งนิ นายฮาซัน ยามาดีบุ นายซูกิปลี กาแม และนายอานัส ดือเระ โดยกล่าวหาว่าพวกเขาละเมิดมาตรา 116 มาตรา 209 และมาตรา 210 ของประมวลกฎหมายอาญาแห่งราชอาณาจักรไทยและพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน บุคคลเหล่านี้ได้รับการประกันตัวด้วยเงินประกันคนละ 70,000 บาท มีกำหนดการสืบพยานหลักฐานในวันที่ 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2568

โดยไร้ซึ่งอคติเกี่ยวกับความถูกต้องของข้อกล่าวหาเหล่านี้ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอแสดงความกังวลอย่างยิ่งเกี่ยวกับความผิดทางอาญาที่กล่าวหาต่อนายมุฮัมมัดอาลาดี เติ้งนิ นายฮาซัน ยามาดีบุ นายซูกิปลี กาแม นายอานัส ดือเระ และบุคคลอื่นอีก 5 ราย ซึ่งดูเหมือนว่าจะเป็นการเข้าร่วมอย่างสันติในงาน “มลายูรายอ” ซึ่งเป็นการชุมนุมทางวัฒนธรรมของชาวมลายูมุสลิม เมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม พ.ศ. 2565 ในจังหวัดปัตตานี ภาคใต้ของประเทศไทย ข้าพเจ้าทั้งหลายหวั่นเกรงว่าข้อหาดังกล่าวอาจเชื่อมโยงกับการใช้สิทธิเสรีภาพในการแสดงออกและเสรีภาพในการชุมนุมโดยสันติ และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางวัฒนธรรมโดยเสรี และการส่งเสริมสิทธิทางวัฒนธรรมและศาสนาของชาวมลายูมุสลิม

ข้าพเจ้าทั้งหลายมีความกังวลเกี่ยวกับสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นการเปรียบเทียบว่าการแสดงออกและเฉลิมฉลองอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของตนอย่างสันติเท่ากับการส่งเสริมการยุยงปลุกปั่นหรือการต่อต้านรัฐ ซึ่งอาจบั่นทอนการใช้สิทธิเสรีภาพในการแสดงออก ตลอดจนการรักษาและถ่ายทอดวิถีปฏิบัติทางวัฒนธรรมของตน และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางวัฒนธรรมและกิจกรรมสาธารณะอย่างชอบธรรม ภาวะดังกล่าวอาจสร้างผลกระทบที่น่าเป็นห่วงต่อสิทธิเสรีภาพในการแสดงออกและการชุมนุมโดยสันติในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย ซึ่งเป็นพื้นที่ที่เพิ่งเผชิญกับสภาวะที่พื้นที่ประชาสังคมลดลงอย่างมาก โดยผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน นักกิจกรรม นักข่าวต้องเผชิญกับการนำกระบวนการยุติธรรมมาใช้เป็นเครื่องมือในการคุกคามและการปราบปรามประเภทอื่น ๆ จากการใช้เสรีภาพขั้นพื้นฐานของพวกเขา

¹ <https://www.nhrc.or.th/th/NHRC-News-and-Important-Events/14003>

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยรับประกันเสรีภาพในการแสดงออก เสรีภาพในการนับถือศาสนาหรือความเชื่อ ตามมาตรา 34 และมาตรา 31 ตามลำดับ ยิ่งไปกว่านั้น มาตรา 43(1) และ 57(1) ของรัฐธรรมนูญได้บัญญัติว่าทุกคนจะต้องมีสิทธิที่จะ “อนุรักษ์ พื้นฟู หรือส่งเสริมภูมิปัญญา ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี และขนบธรรมเนียมอันดีงามของท้องถิ่นและของชาติ” และรัฐจะต้อง “อนุรักษ์ พื้นฟู และส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี ขนบธรรมเนียมและจารีตประเพณีอันดีงามของท้องถิ่นและของชาติ และจัดให้มีพื้นที่สาธารณะสำหรับกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชน ชุมชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้ใช้สิทธิและมีส่วนร่วมในการดำเนินการด้วย” ข้าพเจ้าทั้งหลายขอเรียกร้องให้รัฐบาลของท่านผู้ทรงเกียรติให้ความมั่นใจว่าจะเคารพและส่งเสริมสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานในประเทศ ให้สอดคล้องกับกรอบกฎหมายภายในประเทศและมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ

ว่าด้วยข้อเท็จจริงและความกังวลที่ถูกกล่าวหาข้างต้น โปรดอ้างอิงไปยังภาคผนวกเรื่องการอ้างอิงกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศที่แนบมากับจดหมายฉบับนี้ ซึ่งอ้างอิงตราสารและมาตรฐานด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาเหล่านี้

เนื่องจากเป็นความรับผิดชอบของข้าพเจ้าทั้งหลายภายใต้อาณัติที่คณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติมอบให้ในการแสวงหาความชัดเจนในกรณีทั้งปวงที่นำมาสู่ความสนใจของข้าพเจ้าทั้งหลาย ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงขอขอบคุณหากท่านให้ข้อสังเกตในเรื่องต่อไปนี้:

1. กรุณาให้ข้อมูลเพิ่มเติมและ/หรือความคิดเห็นที่ท่านอาจมีเกี่ยวกับข้อกล่าวหาดังกล่าวข้างต้น รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับเหตุผลด้านข้อเท็จจริงและด้านกฎหมายสำหรับข้อหาที่ฟ้องร้องนักกิจกรรมด้านสิทธิมนุษยชน กรุณาระบุมาตรการที่ได้ดำเนินการหรือที่คาดว่าจะดำเนินการเพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขามีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีที่เป็นธรรม และอธิบายว่ามาตรการเหล่านี้สอดคล้องกับมาตรฐานกระบวนการที่ควรจะเป็นและการพิจารณาคดีที่เป็นธรรม และการรับประกันทางตุลาการที่ใช้บังคับ ให้สอดคล้องกับพันธกรณีของประเทศไทยภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ
2. กรุณาระบุมาตรการใดที่ได้ดำเนินการเพื่อให้แน่ใจว่าบุคคลต่าง ๆ รวมถึงนักกิจกรรม นักข่าว ผู้นำภาคประชาสังคม รวมถึงจากชนกลุ่มน้อยทางวัฒนธรรม นักการศึกษา และผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ สามารถใช้สิทธิเสรีภาพในการชุมนุมโดยสันติ เสรีภาพในการแสดงออก และสิทธิในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางวัฒนธรรมโดยปราศจากการข่มขู่หรือการดำเนินคดี และให้สอดคล้องกับกฎหมายและมาตรฐานสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ

3. กรุณาให้ข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการเฉพาะที่ได้เตรียมไว้เพื่อให้แน่ใจว่าผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ (SBPs) สามารถดำเนินงานอันชอบธรรมในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเอื้อต่อการทำงานของพวกเขา โดยไม่ต้องกลัวการคุกคามและข่มขู่จากเจ้าหน้าที่หรือตัวแทนอื่นใดที่กระทำการในนามของเจ้าหน้าที่หรือด้วยการยินยอมของเจ้าหน้าที่

การสื่อสารครั้งนี้และคำตอบใด ๆ ที่ได้รับจากรัฐบาลของท่านผู้ทรงเกียรติจะถูกเผยแพร่ต่อสาธารณชนผ่านเว็บไซต์รายงานเรื่องการติดต่อสื่อสารภายใน 60 วัน และจะถูกนำมาใช้ในรายงานตามปกติที่จะนำเสนอต่อสภาสิทธิมนุษยชนในเวลาต่อมา

ในขณะที่รอการตอบกลับ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอเรียกร้องให้ดำเนินมาตรการชั่วคราวที่จำเป็นทั้งหมดเพื่อหยุดยั้งการละเมิดที่ถูกกล่าวหาและป้องกันมิให้เกิดการละเมิดขึ้นอีก และในกรณีการสอบสวนสนับสนุนหรือชี้ให้เห็นว่าข้อกล่าวหาเหล่านั้นเป็นจริง ทั้งนี้เพื่อให้แน่ใจว่าบุคคลใด ๆ จะได้รับผิดชอบต่อการละเมิดที่ถูกกล่าวหา

ท่านผู้ทรงเกียรติ โปรดสนองรับคำมั่นสัญญาสูงสุดของข้าพเจ้าทั้งหลาย

Alexandra Xanthaki

ผู้รายงานพิเศษด้านสิทธิทางวัฒนธรรม

Irene Khan

ผู้รายงานพิเศษด้านการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและการแสดงออก

Gina Romero

ผู้รายงานพิเศษด้านสิทธิเสรีภาพในการชุมนุมโดยสันติและการสมาคม

Mary Lawlor

ผู้รายงานพิเศษด้านสถานการณ์ของผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน

Nicolas Levrat

ผู้รายงานพิเศษด้านประเด็นของชนกลุ่มน้อย

ภาคผนวก

การอ้างอิงกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ

ว่าด้วยข้อเท็จจริงและความกังวลที่ถูกกล่าวหาข้างต้น ข้าพเจ้าทั้งหลายขอเรียกร้องให้พิจารณามาตรา 2, 18, 19, 21 และ 27 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (ICCPR) ซึ่งประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีเมื่อวันที่ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2539 ตลอดจนมาตรา 15 ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (ICESCR) ซึ่งประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีเมื่อวันที่ 5 กันยายน พ.ศ. 2542 ซึ่งยอมรับการใช้สิทธิต่าง ๆ โดยไม่มีการแบ่งแยกประเภทใด ๆ และรับประกันสิทธิเสรีภาพในการนับถือศาสนาหรือความเชื่อ เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและการแสดงออก เสรีภาพในการชุมนุมโดยสันติ สิทธิในการมีส่วนร่วมทางวัฒนธรรม และสิทธิของกลุ่มชนกลุ่มน้อย สิทธิเดียวกันเหล่านี้ได้รับการเคารพไว้ในมาตรา 2, 18, 19, 20 และ 27 ของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (UDHR)

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาตรา 18 ของ ICCPR รับประกันสิทธิเสรีภาพในความคิด มโนธรรม และศาสนา รวมถึง “เสรีภาพ ไม่ว่าจะเป็นเสรีภาพโดยลำพังหรือโดยร่วมกับผู้อื่นในชุมชนและในที่สาธารณะหรือส่วนตัว ในการแสดงออกทางศาสนาหรือความเชื่อในการสักการบูชา การปฏิบัติตาม การปฏิบัติ และการสอน” มาตรา 18 เพิ่มเติมว่า “อนุญาตให้มีข้อจำกัดต่อเสรีภาพในการแสดงออกทางศาสนาหรือความเชื่อเฉพาะในกรณีที่ข้อจำกัดถูกกำหนดไว้โดยกฎหมายและมีความจำเป็นเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยสาธารณะ ความสงบเรียบร้อย สุขภาพ หรือศีลธรรม หรือสิทธิขั้นพื้นฐานและเสรีภาพของผู้อื่น”

มาตรา 19 ของ ICCPR รับประกันสิทธิในเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและสิทธิในเสรีภาพในการแสดงออก ซึ่งรวมถึงสิทธิ “ในการแสวงหา รับ และเผยแพร่ข้อมูลและความคิดของทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นด้วยการพูด การเขียน หรือการพิมพ์ ในรูปแบบของศิลปะ หรือผ่านสื่ออื่น ๆ” สิทธินี้ใช้ได้ทั้งในโลกออนไลน์และออฟไลน์ คุ้มครองเสรีภาพของสื่อมวลชนในฐานะองค์ประกอบหลักประการหนึ่ง และรวมถึงไม่เพียงแต่การแลกเปลี่ยนข้อมูลที่เป็นประโยชน์ แต่ยังรวมถึงข้อมูลที่อาจวิพากษ์วิจารณ์ ทำให้ตกใจ หรือก่อให้เกิดความขุ่นเคืองด้วย

ใน [ความคิดเห็นทั่วไปฉบับที่ 34](#) คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนระบุว่าประเทศภาคีของ ICCPR จำเป็นต้องรับประกันสิทธิเสรีภาพในการแสดงออก รวมถึง “วาทกรรมทางการเมือง การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและกิจการสาธารณะ การหาเสียง การอภิปรายเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน การข่าวสาร การแสดงออกทางวัฒนธรรมและศิลปะ การสอน และวาทกรรมทางศาสนา” (CCPR/C/GC/34, ย่อหน้า 11) คณะกรรมการยืนยันต่อไปว่าเป็นหน้าที่ของรัฐในการจัดวางมาตรการที่มีประสิทธิภาพเพื่อปกป้องจากการโจมตีที่มุ่งปิดปากผู้ที่ใช้สิทธิเสรีภาพใน

การแสดงออก (ย่อหน้า 23) ด้วยคณะกรรมการตระหนักว่านักข่าวและบุคคลที่เข้าร่วมในการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์สิทธิมนุษยชนและที่เผยแพร่รายงานที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน รวมถึงผู้พิพากษาและทนายความ มักถูกคุกคาม ข่มขู่ และโจมตีเนื่องจากกิจกรรมของพวกเขา คณะกรรมการจึงเน้นย้ำว่า “การโจมตีดังกล่าวทั้งหมดควรได้รับการสอบสวนอย่างจริงจังในเวลาที่เหมาะสม และผู้กระทำผิดควรถูกดำเนินคดี และเหยื่อผู้เสียหาย หรือ ตัวแทนของพวกเขา ในกรณีของการฆาตกรรม ควรได้รับการเยียวยาในรูปแบบที่เหมาะสม” (ย่อหน้า 23)

การจำกัดสิทธิเสรีภาพในการแสดงออกใด ๆ จะต้องสอดคล้องกับข้อกำหนดที่กำหนดไว้ในมาตรา 19(3) ของ ICCPR ภายใต้ข้อกำหนดเหล่านี้ การจำกัดจะต้อง (i) ได้รับการกำหนดไว้โดยกฎหมาย (ii) ดำเนินการตามจุดมุ่งหมายที่ชอบธรรมในการจำกัดอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นการเคารพสิทธิหรือชื่อเสียงของผู้อื่นและการคุ้มครองความมั่นคงของชาติหรือความสงบเรียบร้อยสาธารณะ (ordre public) หรือสาธารณสุขหรือศีลธรรม และ (iii) มีความจำเป็นและได้สัดส่วนที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์เหล่านั้น รัฐมีภาระหน้าที่ในการพิสูจน์เพื่อแสดงให้เห็นว่าการจำกัดดังกล่าวสอดคล้องกับกติกา ฯ โดยพิสูจน์ “ในลักษณะเฉพาะเจาะจงและเป็นรายบุคคลว่าภัยคุกคามดังกล่าวเป็นเช่นนั้นจริง และการกระทำเฉพาะที่ดำเนินการนั้นมีความจำเป็นและได้สัดส่วนที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐจะต้องพิสูจน์ว่ามีความเชื่อมโยงโดยตรงและใกล้ชิดระหว่างการแสดงออกและภัยคุกคาม” (CCPR/C/GC/34, ย่อหน้า 35) คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนได้เรียกร้องให้ระลึกรู้ความสัมพันธ์ระหว่างสิทธิและการจำกัด และระหว่างบรรทัดฐานและข้อยกเว้นจะต้องไม่สวนทางกัน ในเรื่องนี้ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนระบุว่าการจำกัดจะต้องเป็น “เครื่องมือที่รุกรานน้อยที่สุดในบรรดาเครื่องมือต่าง ๆ ที่บรรลุหน้าที่ในการคุ้มครองได้” (CCPR/C/GC/34, ย่อหน้า 34)

มาตรา 21 ของ ICCPR ยอมรับสิทธิเสรีภาพในการชุมนุมโดยสันติและบัญญัติว่า “ไม่ว่าจะจำกัดต่อการใช้สิทธินี้นอกจากข้อจำกัดที่กำหนดขึ้นตามกฎหมายและที่จำเป็นในสังคมประชาธิปไตยเพื่อประโยชน์แห่งความมั่นคงของชาติหรือความปลอดภัยสาธารณะ ความสงบเรียบร้อยสาธารณะ (ordre public) การปกป้องสาธารณสุขหรือศีลธรรม หรือการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้อื่น” คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนเน้นว่ามาตรา 21 ‘คุ้มครองการชุมนุมโดยสันติไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใด: ไม่ว่าจะเป็นการชุมนุมกลางแจ้ง ในอาคาร และในโลกออนไลน์ ในพื้นที่สาธารณะและพื้นที่ส่วนบุคคล หรือทั้งหมดรวมกัน การชุมนุมดังกล่าวอาจมีหลายรูปแบบ รวมถึงการเดินขบวน การประท้วง การประชุม ขบวนแห่ การชุมนุมใหญ่ การนั่งประท้วง การจุดเทียนไว้อาลัย และการชุมนุมแบบฉับพลัน’ (CCPR/C/GC/37, ย่อหน้า 6) คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนยืนยันด้วยว่ารัฐ “ควรรับประกันและคุ้มครองเสรีภาพในการชุมนุมโดยสันติอย่างมีประสิทธิภาพ และหลีกเลี่ยงข้อจำกัดที่ไม่ตอบสนองต่อข้อกำหนดภายใต้มาตรา 4 ของกติกา ฯ ที่สำคัญ รัฐควรงดเว้นจากการกักขังบุคคลที่ใช้สิทธิของพวกเขาและบุคคล

ที่ไม่ก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรงต่อความมั่นคงของชาติหรือความปลอดภัยสาธารณะ” (CCPR/C/THA/CO/2, ย่อหน้า 40)

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนยังระบุว่า โดยทั่วไปแล้ว “การใช้ธง เครื่องแบบ ป้าย และแบนเนอร์ ถือเป็นรูปแบบการแสดงออกที่ชอบธรรมซึ่งไม่ควรถูกจำกัด แม้ว่าสัญลักษณ์ดังกล่าวจะเป็นสิ่งเตือนให้รำลึกถึงอดีตที่เจ็บปวดก็ตาม ในกรณีพิเศษ ที่สัญลักษณ์ดังกล่าวเชื่อมโยงโดยตรงและเป็นหลักกับการปลุกปั่นให้เกิดการเลือกปฏิบัติ ความเป็นปรปักษ์ หรือความรุนแรง ควรเลือกใช้วิธีจำกัดที่เหมาะสม” แต่ตามที่ระบุในประโยคที่สองของมาตรา 21 ข้อจำกัดใด ๆ จะต้องกำหนดไว้อย่างแคบ เนื่องจากมีขอบเขตของข้อจำกัดที่อาจกำหนดขึ้น โดยข้อจำกัดที่กำหนดขึ้นนั้นจะต้องเป็นกลางด้านเนื้อหาโดยหลักการ เคารพหลักการของการมองเห็นและการได้ยินของผู้ฟังที่เป็นเป้าหมายของการชุมนุม และจะต้องตอบสนองข้อกำหนดของความชอบด้วยกฎหมาย ความจำเป็น และความสมส่วนต่อน้อยหนึ่งในเหตุผลที่อนุญาตสำหรับข้อจำกัดที่ระบุไว้ในมาตรา 21 นอกจากนี้ ข้อจำกัดใด ๆ ที่กระทำต่อการดำเนินงานของระบบเผยแพร่ข้อมูลจะต้องสอดคล้องกับการพิสูจน์ความชอบธรรมสำหรับข้อจำกัดต่อเสรีภาพในการแสดงออก (CCPR/C/GC/37, ย่อหน้า 8, 22, 36, 34)

มาตรา 15 ของ ICESCR ยอมรับสิทธิของทุกคนในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางวัฒนธรรม ภายใต้บทบัญญัตินี้ ประเทศภาคียังได้สัญญาว่าจะเคารพสิทธิในการอุปโภคและพัฒนาวิถีปฏิบัติทางวัฒนธรรมและเคารพเสรีภาพที่จำเป็นสำหรับกิจกรรมสร้างสรรค์ ในข้อสังเกตทั่วไปฉบับที่ 21 ในปี 2009 เรื่องสิทธิในการมีส่วนร่วมในชีวิตทางวัฒนธรรม (E/C.12/GC/21) คณะกรรมการว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมเน้นย้ำว่ารัฐจะต้องงดเว้นจากการแทรกแซงการใช้และการเข้าถึงการปฏิบัติ สินค้า และบริการทางวัฒนธรรม อีกทั้งคณะกรรมการยังย้ำถึงสิทธิของทุกคนในการแสวงหา รับ และเผยแพร่ข้อมูลและความคิดทุกประเภทและรูปแบบ รวมถึงรูปแบบศิลปะ การผลิตเพลิ้นไปกับเสรีภาพในการสร้างสรรค์ ทั้งโดยลำพัง โดยร่วมกับผู้อื่น หรือภายในชุมชนหรือกลุ่ม ซึ่งหมายความว่าประเทศภาคีจะต้องยกเลิกการเซ็นเซอร์กิจกรรมทางวัฒนธรรมในศิลปะและรูปแบบการแสดงออกอื่น ๆ นอกจากนี้ คณะกรรมการยังกล่าวถึงสิทธิของทุกคนในการเข้าถึงมรดกทางวัฒนธรรมและภาษาของตนเองและของผู้อื่น (E/C.12/GC/21, ย่อหน้า 44, 48, 49)

คณะกรรมการย้ำว่าการปกป้องความหลากหลายทางวัฒนธรรมเป็นความจำเป็นเชิงจริยธรรม ซึ่งไม่อาจแยกออกจากการเคารพศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ และระบุว่าสิทธิของทุกคนในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางวัฒนธรรมรวมถึงสิทธิในการเลือกอัตลักษณ์ของตนเอง การระบุตัวตนหรือไม่ระบุตัวตนกับชุมชนใดชุมชนหนึ่งหรือหลายชุมชน หรือการเปลี่ยนแปลงการเลือกดังกล่าว ตลอดจนการปฏิบัติตามแนวทางวัฒนธรรมของตนเอง (ย่อ

หน้า 15(a)) คณะกรรมการยังเน้นอีกว่าไม่มีผู้ใดสมควรที่จะได้รับการเลือกปฏิบัติเพราะได้เลือกที่จะเป็นสมาชิกหรือไม่เป็นสมาชิกของชุมชนหรือกลุ่มวัฒนธรรมใดชุมชนหนึ่ง (ย่อหน้า 22)

นอกจากนี้ มาตรา 15 ของ ICESCR ยังเสริมมาตรา 27 ของ ICCPR ให้สมบูรณ์ขึ้น ซึ่งกำหนดว่า “ในรัฐทั้งหลายซึ่งมีชนกลุ่มน้อยทางเผ่าพันธุ์ ศาสนา หรือภาษาอยู่บุคคลผู้เป็นชนกลุ่มน้อยดังกล่าวจะต้องไม่ถูกปฏิเสธในอันที่จะมีวัฒนธรรมของตนเอง หรือนับถือและประกอบพิธีกรรมทางศาสนาของตนเอง หรือใช้ภาษาของตนเอง ภายในชุมชนร่วมกับสมาชิกอื่น ๆ ของชนกลุ่มน้อยด้วยกัน” สำหรับคณะกรรมการว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมนั้น สิทธิของชนกลุ่มน้อยและบุคคลที่เป็นสมาชิกของชนกลุ่มน้อยในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางวัฒนธรรม และการอนุรักษ์ ส่งเสริม และพัฒนาวัฒนธรรมของตนเอง ก่อให้เกิดพันธกรณีของรัฐภาคีในการยอมรับเคารพ และปกป้องวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยในฐานะองค์ประกอบสำคัญของอัตลักษณ์ของรัฐเอง ดังนั้น ชนกลุ่มน้อยจึงมีสิทธิในความหลากหลายทางวัฒนธรรม ประเพณี ขนบธรรมเนียม ศาสนา รูปแบบการศึกษา ภาษา สื่อที่ใช้ในการสื่อสาร (สิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต) และการแสดงออกอื่น ๆ ของอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและการเป็นสมาชิกของพวกเขา (ข้อสังเกตทั่วไปฉบับที่ 21, ย่อหน้า 32)

นอกจากนี้ มาตรา 5 ของอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ (ICERD) ซึ่งประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีเมื่อวันที่ 28 มกราคม พ.ศ. 2546 บัญญัติว่ารัฐจะต้อง “รับประกันสิทธิของทุกคนในความเสมอภาคต่อกฎหมายโดยไม่แบ่งแยกเชื้อชาติ สีผิว หรือสัญชาติหรือต้นกำเนิดทางเผ่าพันธุ์” โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการใช้สิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและการแสดงออก สิทธิในเสรีภาพของการชุมนุมและการสมาคมโดยสันติ และสิทธิในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางวัฒนธรรมอย่างเท่าเทียม และอื่น ๆ ในข้อสังเกตท้ายรายงานของคณะกรรมการว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ (CERD) แสดงความกังวลเกี่ยวกับการข่มขู่ การตอบโต้ และการคุกคามที่เพิ่มขึ้น รวมถึงการนำกระบวนการยุติธรรมมาใช้เป็นเครื่องมือในการคุกคาม ที่มุ่งเป้าไปที่ผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะผู้ที่สนับสนุนสิทธิของกลุ่มเชื้อชาติและกลุ่มชาติพันธุ์-ศาสนา เนื่องจากงานด้านสิทธิมนุษยชนของพวกเขา และแนะนำให้ประเทศไทย “ดำเนินการสอบสวนที่มีประสิทธิภาพ รวดเร็ว ละเอียดถี่ถ้วน และเป็นกลาง” ต่อเหตุการณ์ทั้งหมด และดำเนินมาตรการเพื่อ “ให้แน่ใจว่ามีพื้นที่เปิดกว้างและปลอดภัย” สำหรับภาคประชาสังคมในการดำเนินงาน โดยมุ่งหวัง “อำนวยความสะดวกในการทำงานของผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนให้ปราศจากการข่มขู่ การคุกคาม และการตอบโต้ทุกรูปแบบ” (CERD/C/THA/CO/4-8 ย่อหน้า 21-22)

สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติได้ยอมรับปฏิญญาหลายฉบับที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของชนกลุ่มน้อยและเสรีภาพในการแสดงออกทางศาสนา ปฏิญญาว่าด้วยสิทธิของบุคคลที่เป็นชนกลุ่มน้อยทางด้านสัญชาติหรือเผ่าพันธุ์

ศาสนา และภาษา ระบุว่ารัฐจะต้องส่งเสริมสถานะที่ส่งเสริมอัตลักษณ์ของชนกลุ่มน้อย นอกจากนี้ ปฏิญญาวาดำเนินการจัดการเลือกปฏิบัติและความเกลียดชังทุกรูปแบบทางศาสนาหรือความเชื่อ ระบุว่า การเลือกปฏิบัติทางศาสนาถือเป็นการดูหมิ่นศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ จึงจะต้องถูกประณามว่าเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน

ข้าพเจ้าทั้งหลายขอนำหลักการพื้นฐานที่กำหนดไว้ในปฏิญญาวาดำเนินสิทธิและความรับผิดชอบของปัจเจกบุคคล กลุ่มบุคคลและองค์กรของสังคมในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานซึ่งเป็นที่ยอมรับอย่างสากล หรือที่เรียกกันว่า ปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน มาให้ท่านทราบ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าทั้งหลายขออ้างอิงมาตรา 1 และ 2 ของปฏิญญา ซึ่งระบุว่าทุกคนมีสิทธิในการส่งเสริมและต่อสู้เพื่อการปกป้องและการบรรลุผลของสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานในระดับชาติและระหว่างประเทศ และแต่ละรัฐมีความรับผิดชอบและหน้าที่หลักในการคุ้มครอง ส่งเสริม และดำเนินการตามสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานทั้งหมด

นอกจากนี้ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอแนะนำบทบัญญัติต่อไปของปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนมาให้รัฐบาลของท่านผู้ทรงเกียรติทราบ

- มาตรา 5 (a) ซึ่งบัญญัติว่า บุคคลทุกคนมีสิทธิโดยลำพังหรือโดยร่วมกับผู้อื่นในการสมาคมหรือชุมนุมกันโดยสันติ

- มาตรา 6 (b) ซึ่งบัญญัติว่า บุคคลทุกคนมีสิทธิโดยลำพังหรือโดยร่วมกับผู้อื่นในการเผยแพร่แจ้ง หรือเผยแพร่ความคิดเห็น ข้อมูล หรือความรู้ที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานทั้งปวงได้อย่างอิสระ

- มาตรา 12 ย่อหน้าที่ 2 และ 3 ซึ่งบัญญัติว่า รัฐต้องดำเนินการที่จำเป็นเพื่อประกันให้มีการคุ้มครองจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแก่บุคคลทุกคน จากความรุนแรง การข่มขู่ การตอบโต้ การเลือกปฏิบัติที่เป็นการปฏิบัติโดยพลตินัยหรือโดยนิตินัย การกีดกัน หรือการปฏิบัติโดยพลการอื่นใด ที่เป็นผลจากการที่บุคคลนั้นได้ใช้สิทธิอย่างชอบธรรมตามที่อ้างถึงในปฏิญญานี้

- มาตรา 16 ซึ่งบัญญัติว่า ปัจเจกบุคคล องค์กรเอกชน และสถาบันที่เกี่ยวข้อง มีบทบาทที่สำคัญในการช่วยให้สาธารณชนได้ตระหนักถึงปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน โดยผ่านกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การศึกษา การฝึกอบรม การวิจัยในสาขาที่จะช่วยให้เกิดความเข้มแข็งในการสร้างความเข้าใจ ขันติธรรม สันติภาพ และมิตรภาพระหว่างชาติ และระหว่างกลุ่มเชื้อชาติและศาสนาทั้งปวง โดยคำนึงถึงภูมิหลังของสังคมและชุมชนที่หลากหลายในการทำกิจกรรมต่าง ๆ